

LA ESTRELLA AZUL

Javier Macipe, 2023

1379

ESTREA EN NUMAX: 20.09.2024 | V.O. | +12 | 118 min

Anos 90. Mauricio Aznar, un famoso roqueiro español percorre Latinoamérica buscando reencontrar a súa vocación deixando atrás a pantasma da adición. Alí coñece a Don Carlos, un ancián músico en horas baixas que, a pesar de ser autor dalgunhas das cancións máis famosas do folclore do seu país, apenas consegue pagar as facturas. Carlos acolle con xenerosidade o estraño visitante e do seu encontro nace un extravagante dúo quixotesco.

«Unha emocionante fábula sobre a creación e a amizade»

Luis Martínez, EL MUNDO

Entrevista con Javier Macipe: «Mauricio emprende unha viaxe cara ao silencio»

Por Aristóteles Moreno

Un rockabilly que deixa todo e se busca a si mesmo na música popular arxentina.

La estrella azul é unha viaxe iniciática? Si. Pero eu diría que é, sobre todo, unha viaxe cara ao silencio. Metafórica e realmente. Porque toda a viaxe de Mauricio busca un lugar que se chama o Xardín do silencio, que é onde Atahualpa Yupanqui compuña. Yupanqui dicía que se non hai un silencio do pensamento non pode existir a creación. Mauricio está nun momento caótico da súa vida e busca reencontrarse consigo mesmo para atopar ese silencio interior. Esa paz que lle permita volver e compoñer doutra maneira. Con outra profundidade.

Foi tamén unha fuxida? Si. Foi tamén unha maneira de afastarse de malas influencias. Tiña un problema de adición e poñer un océano polo medio axuda a afastarte de certas cousas.

Que atopou Mauricio Aznar na Arxentina rural? Un lugar onde se vive moito máis en presente. El era unha persoa capaz de gozar da conversa. De non estar a pensar na axenda ou no seguinte que tiña que facer. E iso en Zaragoza era unha rareza. Cando chegou a Arxentina atopou un sitio onde todo o mundo vivía como el. Un lugar onde a música é a gran protagonista, o centro da familia, e ten esa función de xerar comunión na sociedade. Non era como aquí que é case un ruído ou algo para bailar nas discotecas. En Arxentina era o vehículo principal para a transmisión de emocións, de historias, de contos, de mitos, de todo o que é a cultura popular. E iso fíxolle reconciliarse co que significa ser músico.

Un rockabilly amante de Atahualpa Yupanqui é unha rareza absoluta. El definíase a si mesmo como tangobilly. Nós chamabámoslle tamén gauchobilly. En realidade, cando Mauricio fixo rockabilly xa era unha rareza. Naquela época, a movida madrileña era outro tipo de música, con sintetizadores e músicos moi malos, onde o importante era o espectáculo, como vas disfrazado e cantar parvadas. E, con todo, el mirou cara atrás porque o rockabilly viña dos anos 50. O paso seguinte que deu foi unha continuación natural de estar sempre na outra beira e ir camiñando cara a algo cada vez máis puro. O rockabilly é unha especie de evolución do country de América do Norte. E simplemente foi indo cara ao sur.

O rockabilly nos oitenta era unha tribo minoritaria pero integrada na música moderna do momento. E Atahualpa Yupanqui significaba un regreso aos sesenta da música tradicional popular. Desde logo, era moi raro para un rockabilly. O máis raro foi o seguinte paso, de Yupanqui á familia Carabajal, que non coñecía ninguén en España. Atahualpa tamén foi a aprender a Santiago del Estero o rasguido da chacarera cos irmáns Díaz.

Publicado en eldiario.es